

prima instanță - (Judecătoria Bălți) N. Costăș
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Albu, G. Liulca, A. Toderaș

ÎNCHEIERE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valeri Volovic,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Valeri Volovic
împotriva Întreprinderii Municipale „Direcția Troleibuze din Bălți”, intervenient
accesoriu Inspecția Teritorială de Muncă Bălți, privind anularea ordinului de concediere,
restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu și
repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 21 martie 2017, prin care a fost respins
apelul declarat de Valeri Volovic și menținută hotărârea Judecătoria Bălți din
16 decembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 26 aprilie 2016, Valeri Volovic a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva ÎM „Direcția Troleibuze din Bălți”, intervenient accesoriu Inspecția Teritorială
de Muncă Bălți, solicitând anularea ordinului ÎM „Direcția de Troleibuze mun. Bălți”
nr. 11-C din 11 februarie 2016 cu privire la concediere, în baza art. 86 alin. (1) Codul
muncii, restabilirea în funcția anterior deținută, cu achitarea salariului pentru perioada
lipsei forțate de la serviciu începând cu 11 februarie 2016 și încasarea sumei de 10 000
lei cu titlu de despăgubire a prejudiciului moral cauzat.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că la 02 noiembrie 2015, în
baza ordinului nr.72-C și contractului individual de muncă nr.72, din 02 noiembrie 2015,
a fost angajat la serviciu la ÎM „Direcția de Troleibuze din Bălți”, în funcție de șef al
serviciului exploatare, cu un termen de probă de 3 luni și remunerarea muncii în mărime
de 6 099 lei lunar în timpul perioadei de probă, iar prin ordinul conducătorului
întreprinderii nr. 11-C din 11 februarie 2016, a fost concediat în temeiul art.86 alin.(1)
Codul Muncii.

Menționează reclamantul, că temei de emitere a ordinului de concediere nr. 11-C
din 11 februarie 2016, a servit nota de serviciu din 11 februarie 2016 întocmită de
inginerul-șef, V.Caliujnîi.

Nefiind de acord cu ordinul de concediere din 11 februarie 2016 s-a adresat Inspecției Teritoriale de Muncă Bălți cu plângerea nr. 57 din 19 februarie 2016, care prin răspunsul nr. 37/V din 22 martie 2016, i-a recomandat să se adreseze în instanța de judecată.

Ulterior, la 05 aprilie 2016, a remis în adresa pârâtului o înștiințare cu privire la restabilirea în funcție, încasarea prejudiciului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu și încasarea prejudiciului moral, recepționată la 07 aprilie 2016, însă careva răspuns nu a parvenit.

Totodată, reclamantul invocă că la încheierea contractului individual de muncă, angajatorul urma să stabilească cu titlu de excepție o perioadă de probă ce nu poate depăși 30 de zile, însă nicidecum stabilirea perioadei de 3 luni, deoarece în astfel de circumstanțe, consideră, că termenul de 3 luni ca termen de probă este unul ilegal, iar termenul de 30 de zile din momentul încheierii contractului individual de muncă a expirat la 02 decembrie 2015. În așa mod, dacă pe durata perioadei de probă contractul individual de muncă nu a încetat acțiunea contractului continuă și încetarea lui ulterioară va avea loc în baze generale.

Mai invocă că potrivit prevederilor art. 60 alin. (3) din Codul muncii, clauza privind perioada de probă trebuie să fie prevăzută în contractul individual de muncă, iar în acest sens remarcă că în contractul individual de muncă nr. 72 din 02 noiembrie 2015, la pct. 6 este expres indicat că termenul de probă este de 3 luni.

Consideră reclamantul că nici condiții sau alte cerințe referitoare la termenul de probă în contractul individual de muncă nu sunt indicate, iar ca urmare, a fost primit la serviciu fără termen de probă.

Astfel, potrivit fișei de post din 11 noiembrie 2016 este indicat că dânsul se subordonează și se supune directorului și vice-directorului ÎM „Direcția de Troleibuze din Bălți”, iar despre subordonarea sa față de inginerul-șef nu se menționează.

Prin urmare, nota de serviciu ce a stat la baza concedierii sale, întocmită de către inginerul-șef, V.Caliujnîi cu privire la calitățile sale de serviciu, profesionalismul, executarea sau neexecutarea atribuțiilor de serviciu este incorectă, or, dânsul nu se afla în subordinea inginerului-șef V.Caliujnîi.

În acest context, a relatat că nota de serviciu nu este însoțită de probe și acte confirmative care să indice încălcarea disciplinei muncii și neexecutarea atribuțiilor de serviciu sau alte încălcări, astfel încât notează reclamantul că și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu și obiectivele puse pe seama lui conform contractului individual de muncă și fișei-postului, ceea ce vine în contradicție cu cele indicate în nota de serviciu semnată de inginerul șef, V. Calujnîi.

La fel, susține că în contractul individual de muncă și în fișa-postului, nu sunt prevăzute condițiile perioadei de probă, după care salariatul ar putea fi apreciat cu rezultat nesatisfăcător.

Suplimentar a invocat că procedura de concediere în cazul dat pentru rezultatul nesatisfăcător al perioadei de probă, include în sine respectarea anumitor etape, și anume, angajatorul urma să-l înștiințeze despre intenția privind desfacerea contractului individual de muncă cu indicarea motivelor întemeiate în sensul respectiv, care se pretind a fi încălcate.

Prin hotărârea Judecătorei Bălți din 16 decembrie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Valeri Volovic împotriva ÎM „Direcția Troleibuze din Bălți”, intervenient accesoriu Inspecția Teritorială de Muncă Bălți, privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu și repararea prejudiciului moral.

În susținerea soluției date, cu referire la prevederile art. art. 45, 60 alin. (1) , (2), (3), (5), 63 alin. (2), 86 alin. (1) lit. a) și art. 87 din Codul muncii, instanța a reținut că, în virtutea obligațiilor sale de serviciu reclamantul trebuia să petreacă cercetarea și analiza încălcării disciplinei în muncă și în transport, ceea ce nu a efectuat, după cum urmează din însăși explicațiile oferite în cadrul ședinței de judecată, care a și menționat că nu a întreprins careva măsuri, deoarece nu a fost formată o comisie și elaborată o instrucțiune care ar arăta ce urmează de întreprins.

Prima instanță a constatat că reclamantul nu și-a îndeplinit obligațiile de serviciu, nu a întreprins măsuri de înlăturare a încălcărilor comise de către muncitorii aflați în subordinea lui, sancționarea acestora, având în vedere că a cunoscut despre încălcările depistate, ceea ce a condus la întocmirea notei de serviciu. În așa mod, nota de serviciu a servit temei de concedierea reclamantului, ca urmare a constatării rezultatului nesatisfăcător al perioadei de probă.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 26 decembrie 2016, Valeri Volovic a declarat apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 21 martie 2017 s-a respins apelul declarat de Valeri Volovic și s-a menținut hotărârea Judecătorei Bălți din 16 decembrie 2016.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 12 iulie 2017, Valeri Volovic, a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și restituirea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului, reiterând argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, a exprimat dezacordul cu decizia contestată, susținând că, instanța de apel la adoptarea soluției date a încălcat normele de drept material și procedural, neluând în considerare argumentele invocate în cererea de apel, care au fost diferite față de cele indicate în cererea de chemare în judecată, la examinarea cauzei în fond, fapt ce denotă examinarea superficială a cauzei.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel, expediată în adresa participanților la proces la 03 mai 2017 (f.d. 163), a fost recepționată de recurent la 15 mai 2017 (f.d. 167), recursul înaintat la 12 iulie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Valeri Volovic, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Valeri Volovic.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari